

Ἡ ἀληθινὴ σωτηρία (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Δεινὸ γυμναστὴ μᾶς προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, τὸν πρωταθλητὴ τῆς πίστεως ἅγιος Γρηγόριος τὸν Παλαμᾶ, γιὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνει στὴν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν μέσα στὸ «στάδιο» τῆς μεγάλης Σαρακοστής. Τὸ βεβαιώνει καὶ ἓνα τροπάριο τῆς ἀκολουθίας του λέγοντας: «Ἡ ἀφυπνιστικὴ γλῶσσα τῆς διδασκαλίας σου ἠχώντας στὰ αὐτιά μας διώχνει ἀπὸ τὶς ψυχές μας τὴ ραθυμία».

Δημιουργὸς καὶ ἀναλλοίωτος

Ἐξίσου ὅμως ἀφυπνιστικὴ εἶναι καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Μᾶς καλεῖ νὰ διώξουμε τὸ σκοτάδι τῆς ἀμέλειας καὶ νὰ ἐργαζόμαστε μὲ ἐπιμέλεια γιὰ τὴ σωτηρία μας. Καὶ ὁδηγεῖ ὄντως τὴν ψυχὴ σὲ πηχτὸ σκοτάδι ἢ ἀμέλεια, ὅπως τὸ ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης. Ἐρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «ἔρχεται νύχτα ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ἐργάζεται», λέει: «Ἡ νύχτα ποὺ ἔρχεται δὲν εἶναι τόσο τὰ χρόνια τοῦ ἀντίχριστου ἢ ἡ αἰώνια κόλαση, ὅσο ἡ καθημερινὴ ἀμέλεια τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ». Ἄρα δὲν εἶναι κάτι μελλοντικόν, ἀλλὰ κάτι ποὺ ξεκινάει ἀπὸ σήμερα· ἀπὸ κάθε μέρα. Καὶ αὕτῃ ἡ ἀμέλεια μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὴν ἀνυπόφορη καὶ ὀλέθρια ἀπραξία ποὺ θὰ ἐπικρατεῖ καὶ στὰ ἄλλα δύο.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνει στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμέλειας, μᾶς προβάλλει τὸ μεγαλεῖο τῆς σωτηρίας ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός. Προηγουμένως ὅμως τονίζει δύο μεγάλες ἀλήθειες γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Σωτήρα μας: Πρῶτα ὅτι εἶναι Δημιουργὸς καὶ Κύριος τῆς ἁλόγης κτίσης καὶ ἔπειτα ὅτι εἶναι Δημιουργὸς καὶ Κύριος τῶν ἐπουρανίων ἀγγελικῶν δυνάμεων, αὐτῶν τῶν ἀνώτερων ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο λογικῶν κτισμάτων. Καὶ χρησιμοποιεῖ ἓναν ὑπέροχο τρόπο γιὰ νὰ διατυπώσῃ τὶς ἀλήθειες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ Μεσσία: Δανεῖζεται χωρὶα ἀπὸ τοὺς ψαλμούς, ὅπου μὲ γλαφυρὴ ποιητικὴ γλῶσσα παρουσιάζεται νὰ μιλάει ὁ Θεὸς-Πατὴρ πρὸς τὸν Μονογενῆ τοῦ Υἱό.

Τὴ μαρτυρία ὅτι ὁ Μεσσίας Χριστὸς εἶναι συνάναρχος καὶ συνδημιουργὸς ὅλης τῆς Κτίσης μὲ τὸν Πατέρα του τὴ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἑκατοστὸ πρῶτο ψαλμὸ (στ. 25-27). Ἐκεῖ ἰδιαίτερα τονίζεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ ἀπέναντι στὴν ἁλόγη κτίση, ἀφοῦ εἶναι Δημιουργός της. Καὶ ἡ μὲν κτίση παλιώνει καὶ φθείρεται, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴ θέσῃ της σὲ «καινούργιους οὐρανούς καὶ καινούργια γῆ» (Βλ' Πέτρ. 3,13)· ὁ Χριστὸς ὅμως μένει ἀναλλοίωτος στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ὅσο «δὲν εἶναι μικρὴ παρηγοριά», λέει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, «τὸ νὰ ξέρουμε ὅτι μᾶς περιμένει καινούργια κατοικία», πολὺ περισσότερό μᾶς παρηγορεῖ τὸ ὅτι σὲ ὅλες τὶς ἄστατες περιστάσεις τῆς ζωῆς μας ἔχουμε σταθερὸ στήριγμά μας τὸν πάντοτε ἀναλλοίωτο Σωτήρα Χριστό.

Ὑπεράνω τῶν ἀγγέλων καὶ Νικητῆς

Τὴ μαρτυρία γιὰ τὴ δεύτερη ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, τὴ λαμβάνει ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τὸν ἑκατοστὸ ἑνατο ψαλμὸ (στ. 1). Ἐδῶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Μεσσία ἀπέναντι στὰ ἀγγελικὰ τάγματα ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι πάντοτε σύνθρονος μὲ τὸν ὁμοούσιο Πατέρα του· ὄχι μόνο πρὶν ἀλλὰ καὶ

μετὰ τὴν ἐνανθρώπησίν του. Τώρα μάλιστα, μετὰ τὴν Ἀνάληψή του, ὁ Πατέρας του ἔχει θέσει ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, τὸν διάβολο δηλαδή καὶ τοὺς ὁμόφρονές του, ἡττημένους καὶ συντετριμμένους «κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Υἱοῦ του». Ἡ διατύπωση αὕτη, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτές, δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει ὁ Υἱός· ἀπλῶς τονίζει τὴν ταυτότητα γνώμης Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ τὴν τιμὴ τοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν Υἱό, ὁ Ὅποῖος πλέον ἐνδεδυμένος καὶ μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση του συνεχίζει νὰ συμβασιλεύει μὲ τὸν Πατέρα του. Μήπως εἶναι μικρὴ ἢ ἐνθάρρυνση καὶ ἡ ἀσφάλεια ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ βεβαιότητα αὐτῆς τῆς συντριπτικῆς νίκης κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς σωτηρίας μας;

Τὴ δόξα αὕτη τοῦ Χριστοῦ δὲν τὴν ἔχουν οἱ ἄγγελοι. Δὲν συμβασιλεύουν μὲ τὸν Θεό. Μόνο λειτουργοῦν δοξολογώντας τον καὶ διακονοῦν τὴ σωτηρία μας. «Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους», θαυμάζει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, «νὰ βάλει ἀγγέλους, δηλαδή ἀνώτερους ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ μᾶς διακονοῦν σ’ αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ ἔργο». Στὰ συναξάρια τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρονται ὅχι σπάνια μεταστροφές στὴ θεογνωσία ἀλλοθρήσκων, ἐπειδὴ εἶδαν ἀγγέλους νὰ προστατεύουν τοὺς χριστιανούς. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὴν περίπτωση τοῦ μουσουλμάνου Μουσᾶ, γιοῦ τοῦ πασᾶ τῆς Παραμυθιάς, ὁ ὁποῖος ἐπισκεπτόμενος στὴ φυλακὴ τὸν ἅγιο νεομάρτυρα Ἀναστάσιο (1750) καὶ βλέποντας δύο ἀστραπόμορφους ἀγγέλους νὰ τὸν φρουροῦν, ὁδηγήθηκε στὴν πίστη καὶ ἀργότερα ἔγινε καὶ μοναχός.

Ἀξιοκατάκριτη καὶ ὀλέθρια ἀμέλεια

Αὐτός, λοιπόν, ὁ πάνω ἀπὸ κάθε λογικὴ καὶ ἄλογη κτίση συνδημιουργὸς καὶ σύνθρονος μὲ τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Κύριος τοῦ κόσμου, ἦρθε καὶ μᾶς μίλησε καὶ μᾶς κήρυξε τὴ δική του σωτηρία. Ὅχι πλέον μέσω ἀγγέλων ἢ προφητῶν, ὅπως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ αὐτοπροσώπως. Καὶ τὸ κήρυγμά του μᾶς τὸ μετέφεραν ἀνόθευτο οἱ αὐτόπτες καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τῆς ζωῆς του, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ἔπειτα οἱ διάδοχοί τους ἅγιοι Πατέρες. Γι’ αὕτη, βέβαια, τὴ σωτηρία ὁ Χριστὸς ὅχι μόνο μίλησε, ἀλλὰ καὶ θυσιάστηκε· ἔγινε ὁ ἴδιος Σωτήρας μας.

Καὶ δὲν μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Αἰγυπτίων ἢ ἄλλων ἐπίγειων ἐχθρῶν, ὅπως τὸν παλαιὸ Ἰσραήλ. Ἡ σωτηρία ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Χριστὸς εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη τὴ σωτηρία. Ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία εἶναι, κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο, «θανάτου κατάλυση καὶ διαβόλου ἀπώλεια». Οὔτε μᾶς ξανάδωσε ἀπλῶς κάποια προσωρινὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἀλλὰ μᾶς χάρισε «οὐρανῶν βασιλείαν καὶ ζωὴν αἰώνιον».

Πόσο, ἄραγε, ἀξιοκατάκριτος θὰ εἶναι ὁποῖος ἀμελήσει νὰ ἐργαστεῖ μὲ προσοχή

καὶ φιλότιμο καὶ νὰ συνεργαστεῖ μετὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ γιὰ μία «τέτοιων διαστάσεων» σωτηρία; Μία σωτηρία πού, ἂν τὸ θελήσουμε, μπορεῖ νὰ κάνει κι ἐμᾶς κατὰ χάριν σύνθρονους καὶ συμβασιλεῖς μετὰ ὅλη τὴν ἁγία Τριάδα.

Πηγή: agiazoni.gr